

MARK TIJSMANS

WIET
WATERLANDERS
en Sint-Preventia
in de Gloria

Van Halewyck

De kleine Caroluscode:

1. Elk onrecht moet bestreden worden.
2. Geen enkele zaak mag onopgelost blijven.
Hoe ingewikkeld of moeilijk ze ook blijkt, hoe makkelijk en pietluttig ze ook lijkt.
3. De kleine Caroluscode is een geheim genootschap.
We doen dit niet voor onze eigen eer en glorie, wel als eerbetoon aan Carolus.
Hij heeft in stilte zoveel geleden, is als een held gestorven, en daarna in anonimiteit begraven.
Daarom moeten wij proberen om heldhaftig te zijn, maar steeds anoniem en in alle stilte.
4. Lidmaatschap is voor het leven. Het is onmogelijk om eruit te stappen.
5. Als iemands ware identiteit ooit ontdekt zou worden, zal die de andere leden nooit bij naam noemen. Zelfs niet onder dwang.
6. Straf op het overtreden van de regels.
Elk lid van de code dat een straf verdient, zal verplicht worden om alle teksten van alle liedjes van Rudi Kolibri uit het hoofd te leren.

Ondertekend (met hun bloed):

Vuurtoeren

Schone fee

Blauwe schim

Proloog

DONDERDAG 3 JANUARI, 9.45 UUR

De man stond te dralen in de lange gang tussen de rekken. Hij leek wat te zoeken, maar had geen idee waar hij moest beginnen. Al die verpakkingen... Ze leken ook zo op elkaar! Hij koos dan maar op goed geluk en begon de tekst op de zijkant van de doos te lezen, die hij verrassend ver van zijn ogen moest houden. Stomme kleine letters ook!

'Van drie tot zes maanden', las hij. Glimlachend zette hij de doos terug. Hij besloot wat op te schuiven, en het wat verder in het rek nog eens te proberen.

'Tot vijftwintig kilogram.' Verrek, dacht de man. Hoeveel weegt die jongen eigenlijk? Hij zette het pak terug in het rek en keek hulpeloos zuchtend in het rond. Hij nam het pak opnieuw en bekeek het langs alle kanten, alsof dat zou helpen. Vijftwintig kilogram... Dat was toch al heel wat. Hij besloot het er maar op te wagen.

'Dat zou ik niet doen, als ik jou was', klonk plots een stem achter hem. 'Tenzij je straks nog eens wilt terugkomen.'

De man was een beetje uit het lood geslagen, omdat hij Nederlands hoorde praten. Hij draaide zich geschrokken om. Het pak viel uit zijn handen op de grond. Met open mond en grote ogen staarde hij naar de vrouw voor hem. Hij wist niet wat hij moest zeggen, laat staan wat te doen.

‘Hij is wel mager, maar op die leeftijd weeg je toch al heel wat meer dan vijftwintig kilo.’ De vrouw bleef hem strak aankijken, zonder uitdrukking op haar gezicht. De man schoof hulpeloos kijkend een paar meter opzij en keek gebiologeerd naar de roze verpakking die hij uit de rekken nam.

‘Weer fout’, zei de vrouw koel. ‘Het is een jongen. Wat je daar vasthebt, is voor meisjes.’

De man knikte kort. Hij keek naar de vrouw en wees kleintjes naar een pak dat vlak naast dat voor meisjes lag.

‘Driemaal mis’, schudde de vrouw haar hoofd. ‘Tot maximaal tien jaar. Hij is bijna twaalf ondertussen.’ De man reikte meteen naar een blauwe verpakking er vlak naast, maar kreeg de kans niet meer die te nemen.

‘Zal ik je maar uit je lijden verlossen?’ sprak de vrouw streng. ‘Het zou alweer niet juist geweest zijn, want hij gebruikt een ander merk. Hij gebruikt die groene daar.’ Ze wees met haar duim naar een plek schuin achter haar, terwijl ze de man nog steeds strak bleef aankijken.

‘Sorry...’ sprak de man aarzelend. Hij kwam twijfelend dichterbij en wilde zo’n groen pak uit de rekken nemen. ‘Ik ben het niet meer gewoon.’

'Niet MEER?' vroeg de vrouw giftig. Ze stond nu vlak bij de man en keek hem recht in de ogen. 'Vroeger wel dan?' Met een korte ruk trok ze het pak uit zijn handen. 'Ik heb twaalf jaar lang alles voor die jongen in mijn eentje betaald. Ik zie niet in waarom dat nu moet veranderen.' Ze draaide zich kordaat om en liep de gang uit, in de richting van de kassa.

'Het was voor zijn eigen veiligheid', riep hij haar na. 'Het was heus niet de bedoeling dat hij lang bij mij zou blijven.'

De vrouw stopte. Ze slikte even en keerde zich om. 'Wat jij me probeert duidelijk te maken is waarschijnlijk dat JIJ niet lang bij HEM zou blijven. Dat is een groot verschil. Jij blijft namelijk NOOIT erg lang...'

'Tine...' zuchtte de man smekend.

'Is Wiet in het huis?' vroeg ze schijnbaar ijsig kalm.

De man sloot de ogen en zuchtte weer.

'Heeft hij daar al lang last van? Van bedplassen, bedoel ik.' Hij zei het om over wat anders te beginnen. 'Hij blijft er zo vaag over.'

'ZIT WIET IN HET HUIS?' vroeg ze, nadrukkelijker nu. Haar stem trilde een beetje.

De man knikte kort. Tine keerde zich om en liep met stevige tred van hem weg, in de richting van de kassa, met een groot groen pak onder haar arm. *Absorberende broekjes voor de nacht*, stond erop. *Voorjongens van tien tot vijftien jaar.*

DONDERDAG 3 JANUARI, 20.45 UUR

'Hoezo, hij stond ineens weer voor de deur?'

'Dat zeg ik toch.'

'En je weet niet wie hem hier heeft afgezet?'

'Neen.'

'En je kunt me niet vertellen waar hij de hele tijd geweest is?'

'Nee.'

'Maar hij heeft het jou wel verteld.'

'Ongeveer.'

De commissaris dacht even na. 'Het wordt wel duidelijk na zijn ondervraging', mompelde hij.

'Als je dat maar laat.'

'Ik ben commissaris van de politie. Ik ben belast met het onderzoek. Als je maar niet denkt dat ik de ontvoerders van mijn neefje vrij ga laten rondlopen. Amen en nooit niet.'

'Ik heb het beloofd', antwoordde Tine beslist. 'Het is een belofte. Oké?' Het kwam er harder uit dan bedoeld. Er viel een stilte.

'Je hebt toch geen losgeld betaald?' vroeg de commissaris plots geschrokken.

'Neen.'

Tine en Steven de Smid zaten tegenover elkaar in de woonkamer van haar huis. Inspecteur Muurman zat op een stoel koffie te drinken en probeerde te doen alsof hij niet aanwezig was. Benvolio de kater liep in kringetjes tussen zijn benen door.

'En hoe moet ik dat aan de onderzoeksrechter uitleggen?' begon Steven weer, iets voorzichtiger nu.

'Ik kan toch moeilijk komen aandraven met het verhaal dat mijn zus me in de late namiddag belt met de simpele verklaring dat haar zoontje terug is en dat voor de rest alles bij het oude blijft.'

'Steven, ik...'

'Hij moet ondervraagd worden. Hij moet onderzocht worden.'

'Niemand steekt een poot naar die jongen uit', riep Tine weer.

'Zuslief... Misschien... hebben ze... wel wat met hem... gedaan... of zo... Dat weet je toch niet... Je hebt hem toch nog niet in bad gedaan?' Steven keek haar gespannen aan.

'Toch wel. En zijn kleren zijn ook al gewassen.'

'Dat is jammer...' begon Steven voorzichtig.

'Eigenlijk had je dat niet mogen doen. Er zijn nu heel veel sporen uitgewist.'

'Steven...' riep Tine ongeduldig. 'Wiet is oké. Ik ben zijn moeder en ik zie heus wel wanneer er iets mis is. Hij is één nacht weg geweest en was vandaag alweer terug. Dus zo'n drama is dat nu ook weer niet.'

'Ik kan niet geloven dat je dat nu zegt. Je had jezelf gisteren moeten horen praten.'

'Op dat moment wist ik niet...'

'Wat?'

'Niks', zei Tine beslist. 'Niks.' Er viel een stilte. Alleen het zachte getrippel van Benvolio rond de stoel van de inspecteur was te horen. Tine las het onbegrip en de verbazing in de ogen van haar broer.

'Als je maar niet denkt dat ik de ontvoerders van

mijn neefje vrij ga laten rondlopen.' Steven vond dat hij deze behandeling niet verdiende. En Tine begreep hem zelfs een beetje.

'Luister', zei ze zuchtend, om de boel een beetje te sussen. 'Voorlopig beslis ik als Wiets mama dat iedereen hem met rust laat. Hij slaapt nu trouwens toch. Als hij er later zelf over wil praten, dan kan het. Akkoord?'

'Maar de eerste vierentwintig uur zijn zeer belangr...'

'Steven, AKKOORD?'

Steven keek zijn zus kort aan. Hij kende haar al langer natuurlijk. Hij knikte kort.

'Lekkere koffie', zei Muurman plots van aan de eettafel. 'Hebt u niet zo'n wafel om erbij te eten?' Het was het eerste wat in hem opkwam om de spanning een beetje weg te nemen.

VRIJDAG 4 JANUARI, 8.17 UUR

'Lekkere koffie', smikkelde de jongen met poedersuiker tot achter zijn oren. 'Neemt u die wafel nog om erbij te eten, of is die over?'

'Ik neem die wafel nog', zei Muurman half lachend tegen de teleurgestelde jongen.

'Indigo, ik probeer hier een ernstige uitleg te doen', sprak commissaris De Smid streng.

'Natuurlijk, commissaris', antwoordde de jongen meteen. 'En ik vind het ongelooflijk boeiend. Ik heb er nog geen woord van gemist. Dat komt omdat ik kan eten en luisteren tegelijk. Heb ik speciaal op geoefend. Ik weet nog, in het begin...'

‘Indigo, hou je bek’, blafte Ophelia. Ze zat te wiebelen op haar stoel en wilde eigenlijk maar één ding. Wiet zien. Maar die was samen met zijn mama boven in de badkamer en zij moesten beneden in de woonkamer wachten en luisteren naar een of andere domme preek van de commissaris. Ze had echt wel wat beters te doen! Indigo maakte haar nog twee keer zo boos omdat die zich zoals gewoonlijk zat vol te proppen met wafels alsof er helemaal niks aan de hand was. Inspecteur Muurman zat bij hem aan tafel en liet het zich ook goed smaken. Jongens!!! ... Mannen!!!

‘Wat ik dus probeer duidelijk te maken...’ begon de commissaris opnieuw, ‘is dat als jullie dadelijk naar Wiet toegaan, jullie zo gewoon mogelijk doen.’

‘Voor zover dat bij bepaalde personen mogelijk is’, siste Ophelia tussen haar tanden. Indigo schonk haar zijn liefste poedersuikerglimlach.

‘Wat Wiet heeft meegemaakt is voor hem moeilijk om te verwerken, dus hij heeft zijn vrienden hard nodig nu’, ging Steven verder. ‘Maar jullie praten met hem in geen geval over wat er gisteren gebeurd is.’ De commissaris keek de kinderen streng aan. ‘Geen vragen over waar hij geweest is, geen vragen over bij wie hij was, wat hij heeft meegemaakt... Dat laat je aan de politie over. Als je maar niet denkt dat ik de ontvoerders van mijn neefje vrij ga laten rondlopen. Amen en nooit niet. Wij zijn met dat onderzoek bezig en zolang die zaak loopt, zijn wij de enigen die daarover vragen stellen. Begrepen?’

Ophelia vond dat hij klonk als een strenge schoolmeester. Indigo vond dat hij klonk als de

commissaris van de politie. Maar ze knikten allebei heftig van ja.

‘Het is de bedoeling dat jullie hem een beetje afleiden’, mengde Muurman zich in het gesprek.

‘Zodat hij niet steeds weer terugdenkt aan wat hij heeft meegemaakt.

Maar dan is het natuurlijk het best als jullie er niet opnieuw over beginnen, begrijp je?’ En weer knikten allebei de kinderen van ja. Het verwonderde de twee agenten dat Ophelia en Indigo het plots zo goed met elkaar konden vinden.

Tine de Smid kwam de woonkamer binnen.

‘Ga maar naar boven. Hij is op zijn kamer’, zei ze glimlachend tegen Ophelia en Indigo. ‘Hij kan niet wachten om jullie te zien.’ Ze liep op de kinderen toe en nam Indigo even beet bij de schouders. Ophelia was allang de woonkamer uit gespurt. ‘Bedankt dat jullie gekomen zijn’, fluisterde ze teder in zijn oor. De jongen kreeg het er warm van. Hij griste snel toch de laatste wafel van het bord en nam een grote hap. Zo hoefde hij niks te zeggen. Voor de eerste keer in zijn leven was Indigo sprakeloos.

VRIJDAG 4 JANUARI, 8.21 UUR

Wiet stond rechtop naast zijn bed en kon zich niet bewegen. Als hij het zich nog goed kon herinneren was er zonet een wondermooi meisje komen binnenstormen en hing datzelfde wondermooie meisje nu in een innige omhelzing rond zijn nek. Wiet wist zeker dat geen enkel vuur zo warm kon zijn als de hitte die hij vanbinnen voelde.